

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatick Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: JTEU@um.dk

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 11. marts 2022

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistor, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistor.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skrift	Dato
C-159/20	Kommissionen mod Danmark, vedr. brug af betegnelsen "feta" Emne: Sag omhandlende Kommissionens stævning mod Danmark med påstand om manglende overholdelse af forpligtelserne vedrørende betegnelsen "Feta". Påstande: Påstande: Kongeriget Danmark har forsømt at træffe de nødvendige administrative og retslige foranstaltninger til at hindre eller standse ulovlig anvendelse af beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser i henhold til artikel 13, stk. 3 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1829/2002 ("forordningen om kvalitetsordninger").	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Fødevarestyrelsen Til orientering: Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	17.03.22
C-624/20	Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid Emne: Fortolkningen af TEUF artikel 20 og nærmere bestemt karakteren af den opholdsret, som en tredjelandsstatsborger på baggrund af denne bestemmelse i helt særlige situationer kan aflede af en unionsborger i dennes egen medlemsstat (Zambrano-doktrinen) Spørgsmål: 1. Har medlemsstaterne kompetence til at bestemme, om opholdsretten på grundlag af artikel 20 TEUF i sig selv er af midlertidig eller ikke-midlertidig karakter, eller skal dette afgøres efter EU-retten? 2. Såfremt en EU-retlig fortolkning skal finde anvendelse, er der [da] ved anvendelsen af direktiv 2003/109/EF forskel på de forskellige opholdsrettigheder på grundlag af afhængighedsforhold, der tilkommer tredjelandsstatsborgere på grundlag af EU-retten, herunder den opholdsret på grund af et afhængighedsforhold, der tilkendes et familiemedlem til en unionsborger på grundlag af [direktiv 2004/38/EF], og opholdsretten på grundlag af artikel 20 TEUF? 3. Er opholdsretten på grundlag af artikel 20 TEUF, som efter sin art er afhængig af, at der består et afhængighedsforhold mellem tredjelandsstatsborgeren og unionsborgeren og således af begrænset varighed, af midlertidig karakter?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændige- og Integrationsministeriet	GA	17.03.22

	4. Såfremt opholdsretten på grundlag af artikel 20 TEUF er midlertidig, skal direktivets artikel 3, stk. 2, litra e), [da] fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national ordning, hvorefter kun indehavere af nationale opholdstilladelser er udelukket fra at erhverve status som fastboende udlænding som omhandlet i direktivet?			
--	--	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Forkortelser i sagstypokolonnen:

O-sag = Sagen følges til orientering

F-sag = Sagen følges med henblik på eventuel afgivelse af mundtligt indlæg

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Sags-type	Proces-skridt	Dato
T-648/19 og T-704/19	MEKH mod ACER FGSZ mod ACER <u>Påstande</u> —Principal: —Den anfægtede afgørelse annulleres i henhold til artikel 263 TEUF. —Det fastslås, at kapitel V i Kommissionens forordning 2017/459, som den anfægtede afgørelse er baseret på, ikke kan finde anvendelse i henhold til artikel 277 TEUF. —ACER tilpligtes at betale sagsomkostningerne. —Subsidiært: —Såfremt Retten finder, at forordning 2017/459, som den anfægtede afgørelse er baseret på, ikke skal erklæres uanvendelig, annulleres denne afgørelse i) for det første på grund af manglende kompetence, ii) for det andet på grund af alvorlige procedurefejl og iii) for det tredje på grund af manglende materielt grundlag. —ACER tilpligtes at betale sagsomkostningerne M.fl.	Energistyrelsen	O-sag	Dom	16.03.22
T-113/20	BSEF mod Kommissionen <u>Påstande</u> — Kommissionens forordning (EU) 2019/2021 af 1. oktober 2019 om fastlæggelse af krav til miljøvenligt design af elektroniske skærme i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/125/EF, om ændring af Kommissionens forordning (EF) nr. 1275/2008 og om ophævelse af Kommissionens forordning (EF) nr. 642/2009 annulleres, for så vidt som den forbyder halogenerede flammehæmmere. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljøministeriet	O-sag	Dom	16.03.22
C-232/20	Daimler <u>Spørgsmål:</u> 1. Skal udsendelse af en vikaransat til en brugervirksomhed ikke længere anses for »midlertidig« som omhandlet i artikel 1 i direktiv 2008/104 allerede af den grund, at beskæftigelsen sker på en arbejdsplads, som forefindes permanent, og som ikke besættes på vikarbasis? 2. Skal udsendelse af en vikaransat i en periode på under 55 måneder anses for ikke længere »midlertidig« som omhandlet i artikel 1 i direktiv 2008/104? 3. Såfremt det første og/eller det andet spørgsmål besvares bekræftende, opstår følgende tillægsspørgsmål: 3.1. Har den vikaransatte krav på indgåelse af et ansættelsesforhold med brugervirksomheden, selv om national ret ikke indeholder en sådan sanktion før den 1. april 2017? 3.2. Er en national bestemmelse som § 19, stk. 2, i Gesetz zur Regelung der Arbeitnehmerüberlassung (lov om vikararbejde, herefter »AÜG«) i strid med artikel 1 i direktiv 2008/104, når den første gang med virkning fra den 1. april 2017 foreskriver en maksimal individuel udsendelsesperiode på 18 måneder, men udtrykkeligt ikke tager hensyn til tidligere udsendelsesperioder, hvis udsendelsen ikke længere kan kvalificeres som midlertidig, hvis de tidligere perioder medregnes? 3.3. Kan udvidelsen af den maksimale individuelle udsendelsesperiode overlades til overenskomtparterne? Såfremt svaret er bekræftende: Gælder dette også for overenskomtparter, som ikke har kompetence for den pågældende vikaransattes ansættelsesforhold, men for brugervirksomhedens branche?	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	17.03.22
C-518/20 og C-727/20	Fraport St. Vincenz-Krankenhaus <u>Spørgsmål:</u> 1. Er artikel 7 i direktiv 2003/88 og chartrets artikel 31, stk. 2, til hinder for en fortolkning af en national lovbestemmelse som § 7, stk. 3, i Bundesurlaubsgesetz (den tyske forbundslov om årlig ferie for arbejdstagere), hvorefter den endnu ikke udnyttede ret til årlig betalt ferie for en arbejdstager, som i løbet af ferieåret har mistet	Miljøministeriet	O-sag	GA	17.03.22

	<p>arbejdsevnen på grund af sygdom, men som – i det mindste delvist – havde kunnet afholde ferie forud for sin sygdom, ved fortsat uafbrudt mistet arbejdsevne 15 måneder efter ferieårets udløb også bortfalder i den situation, hvor arbejdsgiveren ikke med passende opfordringer og oplysninger faktisk har sørget for, at arbejdstageren er i stand til at afholde sin ferie?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Er fortabelse af retten i tilfælde af fortsat mistet arbejdsevne – under de foreliggende omstændigheder – også udelukket på et senere tidspunkt?</p>				
C-713/20	<p>Raad van bestuur van de Sociale verzekeringbank Sagen vedrører: 1. Skal artikel 11, stk. 3, litra a), i [forordning (EF) nr. 883/2004] fortolkes således, at en arbejdstager, der bor i en medlemsstat og arbejder på en anden medlemsstats område på grundlag af en kontrakt om vikarsættelse, hvorved tjenesteforholdet ophører, så snart vikararbejdet er færdigt, og derefter genoptages, i de mellemliggende perioder stadig er omfattet af lovgivningen i sidstnævnte medlemsstat, så længe vedkommende ikke midlertidigt har indstillet dette arbejde?</p> <p>2. Hvilke faktorer er i sådanne tilfælde af betydning ved bedømmelsen af, om der er tale om en midlertidig indstilling af virksomheden?</p> <p>3. Efter hvilket tidsrum må det antages, at en arbejdstager, der ikke længere har et kontraktmæssigt arbejdsforhold, har indstillet virksomheden i arbejdslandet midlertidigt, med forbehold af konkrete tegn på det modsatte??</p>	Beskæftigelsesministeriet Miljøministeriet	F-sag	GA	17.03.22
C-508/19	<p>Prokurator Generalny Spørgsmål: 1. Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, artikel 2, artikel 4, stk. 3, og artikel 6, stk. 3, TEU sammenholdt med artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder samt artikel 267, stk. 3, TEUF fortolkes således, at en domstol i sidste instans i en medlemsstat i en sag vedrørende en påstand om at det fastslås, at et tjenesteforhold ikke består, kan bestemme, at en person, som er blevet meddelt en afgørelse om udnævnelse til et dommerembede, der er vedtaget på grundlag af bestemmelser, som er i strid med princippet om effektiv retsbeskyttelse, eller på en måde, som ikke er i overensstemmelse med dette princip, ikke skal anses for at være dommer, når den pågældende domstol forsættligt er blevet forhindret i at prøve dette spørgsmål forud for meddelelsen af denne afgørelse?</p> <p>2. Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, artikel 2 og artikel 4, stk. 3, TEU samt artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder sammenholdt med artikel 267 TEUF fortolkes således, at princippet om effektiv retsbeskyttelse tilsidesættes, når en afgørelse om udnævnelse til et dommerembede meddeles, efter at en national ret har forelagt et spørgsmål til præjudiciel afgørelse vedrørende EU-rettens fortolkning, hvis besvarelse er afgørende for, om de nationale bestemmelser, som har gjort det muligt at vedtage denne afgørelse, kan anses for forenelige med EU-retten?</p> <p>3. Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, artikel 2, artikel 4, stk. 3, og artikel 6, stk. 3, TEU samt artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at princippet om effektiv retsbeskyttelse tilsidesættes derved, at retten til domstolsprøvelse ikke er sikret, når afgørelsen om udnævnelse til et dommerembede ved en domstol i en medlemsstat er blevet meddelt på grundlag af en udnævnelsesprocedure, som er blevet gennemført under tilsidesættelse af denne medlemsstats retsforskrifter?</p> <p>4. Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, artikel 2 og artikel 4, stk. 3, TEU samt artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder sammenholdt med artikel 267, stk. 3, TEUF fortolkes således, at princippet om effektiv retsbeskyttelse tilsidesættes derved, at den nationale lovgiver har oprettet en organisatorisk enhed inden for medlemsstatens domstol i sidste instans, som ikke er en ret i EU-rettens forstand?</p> <p>5. Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, artikel 2 og artikel 4, stk. 3, TEU samt artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder sammenholdt med artikel 267, stk. 3, TEUF fortolkes således, at beslutningen om, hvorvidt en person, der har fået meddelt en afgørelse om udnævnelse til et dommerembede ved en medlemsstats domstol i sidste instans, står i et tjenesteforhold som dommer og har status af dommer, ikke kan træffes af en organisatorisk enhed, der er kompetent efter national ret, hvilken</p>	Udenrigsministeriet	O-sag	Dom	18.03.22

	<p>enhed den pågældende person er udnævnt til, og som udelukkende består af personer, hvis udnævnelsesafgørelser er behæftet med de i spørgsmål 2 til fire nævnte fejl, og som derfor ikke udgør en ret i EU-rettens forstand, men skal træffes af en anden organisatorisk enhed ved denne domstol, som opfylder EU-rettens krav til en ret?</p>				
C-151/20	<p>Nordzucker e.a. Spørgsmål: 1. Finder det tredje kriterium, som Domstolen har opstillet i sin praksis for anvendeligheden af princippet ne bis in idem, nemlig at det samme beskyttede retlige gode skal være berørt, også anvendelse i tilfælde, hvor konkurrencemyndighederne i to medlemsstater for de samme faktiske omstændigheder og vedrørende de samme personer foruden de nationale retsregler også skal anvende de samme EU-regler (i den foreliggende sag artikel 101 TEUF)? Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende: 2. Foreligger der i et sådant tilfælde, hvor europæiske og nationale konkurrenceregler anvendes parallelt, det samme beskyttede retlige gode? 3. Er det derudover relevant for anvendelsen af princippet ne bis in idem, om den tidsmæssigt første bødef afgørelse, som blev vedtaget af konkurrencemyndigheden i en medlemsstat, tog hensyn til de faktiske indvirkninger af overtrædelsen af konkurrencereglerne i den anden medlemsstat, hvis konkurrencemyndighed først derefter traf afgørelse i den af denne førte konkurrencesag? 4. Foreligger der også i en sag, hvor det på grund af en af procesdeltagernes deltagelse i det nationale kronvidneprogram kun er muligt deklatorisk at fastslå dennes overtrædelse af konkurrencereglerne, en sag, som er underlagt princippet ne bis in idem, eller kan en sådan ren konstatering af overtrædelsen ske uafhængigt af resultatet af en tidligere sag vedrørende pålæg af en bøde (i en anden medlemsstat)?</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	O-sag	Dom	22.03.22
C-245/20	<p>Autoriteit Persoonsgegevens Spørgsmål: 1. Skal artikel 55, stk. 3, i den generelle databeskyttelsesforordning fortolkes således, at der ved »domstoles behandlingsaktiviteter, når disse handler i deres egenskab af domstol«, kan forstås den omstændighed, at en domstol giver aktindsigt i procesdokumenter, der indeholder personoplysninger, hvorved aktindsigten sker ved, at der stilles kopier af procesdokumenterne til rådighed for en journalist, således som det er beskrevet i nærværende forelæggelsesafgørelse? 1a. Har det for besvarelsen af dette spørgsmål nogen betydning, om den nationale tilsynsmyndigheds udøvelse af tilsyn med denne form for databehandling i konkrete sager berører domstolens uafhængighed ved beslutningstagningen? 1b. Har det for besvarelsen af dette spørgsmål nogen betydning, at arten af og formålet med databehandlingen ifølge den pågældende retsinstans er at informere en journalist for at sætte denne i stand til at give en bedre dækning af det offentlige retsmøde i et retssag, og det således tilstræbes at tjene hensynet til offentlighed og gennemsigtighed vedrørende retspraksis? 1c. Har det for besvarelsen af dette spørgsmål nogen betydning, om databehandlingen beror på en udtrykkelig nationalretlig hjemmel?</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	24.03.22
C-533/20	<p>Upfield Hungary Spørgsmål: Skal bestemmelserne i forordning (EU) nr. 1169/2011 om fødevarerinformation til forbrugerne og om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1924/2006 og (EF) nr. 1925/2006 og om ophævelse af Kommissionens direktiv 87/250/EØF, Rådets direktiv 90/496/EØF, Kommissionens direktiv 1999/10/EF, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/13/EF, Kommissionens direktiv 2002/67/EF og 2008/5/EF og Kommissionens forordning (EF) nr.608/2004, navnlig artikel 18, stk. 2, fortolkes således, at der i tilfælde af tilsætning af vitaminer til fødevarer ved betegnelsen for fødevarernes ingredienser ud over vitaminernes betegnelse også skal nævnes deres betegnelse i henhold til de vitaminkilder, der må tilsættes til fødevarer?</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	24.03.22
C-4/21	<p>Fédération des entreprises de la beauté Spørgsmål:</p>	Miljøministeriet	O-sag	GA	24.03.22

<p>1) Skal skrivelsen af 27. november 2019 fra chefen for kontoret for »Forbruger, miljø- og sundhedsteknologier« i Europa-Kommissionens Generaldirektoratet for det Indre Marked, Erhvervs politik, Iværksætteri og SMV'er anses for en forberedende retsakt til den afgørelse, hvorved Kommissionen fastslår, hvorvidt en foreløbig foranstaltning i en medlemsstat er berettiget i henhold til artikel 27, stk. 3, i Europa- Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1223/2009 af 30. november 2009 om kosmetiske produkter, når henses til formuleringen af denne skrivelse og til, at der ikke foreligger nogen oplysninger, der viser, at den ansatte, der har underskrevet skrivelsen, er tillagt beføjelse til at træffe en afgørelse på vegne af Kommissionen, eller skal skrivelsen anses for en sådan afgørelse, der giver udtryk for Kommissionens endelige stillingtagen?</p> <p>2) Såfremt skrivelsen af 27. november 2019 skal anses for en forberedende retsakt til den afgørelse, hvorved Kommissionen fastslår, hvorvidt en foreløbig foranstaltning fra en medlemsstat er berettiget i henhold til artikel 27, stk. 3, i forordning (EF) nr. 1223/2009, kan den nationale ret, når den skal tage stilling til lovligheden af en foreløbig foranstaltning, der er truffet af en national myndighed på grundlag af forordningens artikel 27, stk. 1, i afventning af Kommissionens afgørelse, træffe afgørelse om, hvorvidt denne foreløbige foranstaltning er i overensstemmelse med denne artikel, og i bekræftende fald i hvilket omfang og på hvilke punkter, eller skal retten – så længe Kommissionen ikke har fundet, at foranstaltningen ikke er berettiget – anse denne for at være i overensstemmelse med denne artikel?</p> <p>3) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 27 i forordning (EF) nr. 1223/2009 fortolkes således, at den giver mulighed for at træffe foreløbige foranstaltninger, der finder anvendelse på en kategori af produkter, der indeholder samme stof?</p> <p>4) Såfremt skrivelsen af 27. november 2019 skal anses for en afgørelse, der giver udtryk for Kommissionens endelige stillingtagen til den omhandlede foreløbige foranstaltning, kan gyldigheden af denne afgørelse da anfægtes ved en national ret, selv om den ikke har været genstand for et annullationsbegæring på grundlag af artikel 263 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, henset til den omstændighed, at formuleringen af denne skrivelse giver anledning til at tro, at der kun var tale om en forberedende retsakt, og at Agence nationale de sécurité du médicament et des produits de santé (den nationale styrelse for lægemiddel og sundhedsproduktssikkerhed), som skrivelsen er rettet til, har besvaret denne og givet udtryk for sin uenighed hermed og angivet, at den opretholder sin foreløbige foranstaltning indtil Kommissionen, der ikke selv har svaret, tager endeligt stilling?</p> <p>5) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, er skrivelsen af 27. november 2019 da underskrevet af en ansat, der har bemyndigelse til at træffe afgørelse på vegne af Kommissionen, og er afgørelsen gyldig, for så vidt som den er baseret på, at sikkerhedsklausulordningen i denne artikel »omhandler individuelle foranstaltninger vedrørende kosmetiske produkter, der tilgængeliggøres på markedet, og ikke generelle foranstaltninger, der finder anvendelse på en kategori af produkter, der indeholder et bestemt stof«, når henses til den fortolkning, der skal anlægges af bestemmelserne i artikel 27 i forordning (EF) nr. 1223/2009 sammenholdt med bestemmelserne i dens artikel 31?</p> <p>6) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, eller såfremt skrivelsen af 27. november 2019 ikke længere kan anfægtes under den foreliggende sag, skal den foreløbige foranstaltning, der er truffet på grundlag af artikel 27 i forordning (EF) nr. 1223/2009, da betragtes som værende i strid med denne forordning fra begyndelsen eller først fra tidspunktet for meddelelsen af denne skrivelse til Agence nationale de sécurité du médicament et des produits de santé (den nationale styrelse for lægemiddel- og sundhedsproduktssikkerhed), eller inden for en rimelig frist regnet fra datoen for denne meddelelse, der er beregnet til at gøre det muligt at ophæve skrivelsen, under hensyn til den usikkerhed, der var forbundet med rækkevidden af denne skrivelse, og den omstændighed, at Kommissionen ikke har svaret styrelsen, der angav, at den »som en sikkerhedsforanstaltning [...] [fastholdt] sin afgørelse af 13. marts 2019 i afventning af, at Kommissionen træffer afgørelse i henhold til bestemmelserne i artikel 27 i forordning (EF) nr. 1223/2009?</p>				
--	--	--	--	--

C-19/21	<p>Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid Spørgsmål: I. Skal artikel 27 i Dublinforordningen, eventuelt sammenholdt med chartrets artikel 47, fortolkes således, at den anmodede medlemsstat er forpligtet til at give ansøgeren, som opholder sig i den anmodende medlemsstat og ønsker overførsel i henhold til Dublinforordningens artikel 8 (eller artikel 9 og 10), eller et familiemedlem til ansøgeren som omhandlet i Dublinforordningens artikel 8, 9 eller 10, ret til et effektivt retsmiddel i form af indbringelse for en domstol af et afslag på overtagesansmodningen? II. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, og Dublinforordningens artikel 27 ikke kan være hjemmel for et effektivt retsmiddel, skal chartrets artikel 47 – sammenholdt med den grundlæggende ret til familiens enhed og barnets tarv (som fastsat i Dublinforordningens artikel 8 til 10 og 19. betragtning hertil) – da fortolkes således, at den anmodede medlemsstat er forpligtet til at give ansøgeren, som opholder sig i den anmodende medlemsstat og ønsker overførsel i henhold til Dublinforordningens artikel 8 (eller artikel 9 og 10), eller et familiemedlem til ansøgeren som omhandlet i Dublinforordningens artikel 8, 9 eller 10, ret til et effektivt retsmiddel i form af indbringelse for en domstol af et afslag på overtagesansmodningen? III. Såfremt spørgsmål I eller spørgsmål II (anden del) besvares bekræftende, på hvilken måde og af hvilken medlemsstat skal afgørelsen om afslag på overtagesansmodningen truffet af den anmodede medlemsstat, og retten til at indgive et effektivt retsmiddel herimod, meddeles ansøgeren eller familiemedlemmet til ansøgeren?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	GA	24.03.22
C-132/20	<p>Getin Noble Bank (Polen) Spørgsmål: 1. Skal artikel 2, artikel 4, stk. 3, artikel 6, stk. 1 og 3, og artikel 19, stk. 1, andet afsnit, i Traktaten om Den Europæiske (herefter »TEU«), sammenholdt med artikel 47, stk. 1 og 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), artikel 267, stk. 3, TEUF, chartrets artikel 38 og artikel 7, stk. 1 og 2, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT 1993, L 95, s. 29) fortolkes således, at et organ, hvori en person har sæde – når denne person for første gang eller ved et efterfølgende tilfælde er udpeget til dommer (ved en højere retsinstans) af et politisk organ under den udøvende magt i en stat, som er karakteriseret ved en totalitær, udemokratisk og kommunistisk styreform (Rada Państwa Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej) (Folkerepublikken Polens statsråd) efter anmodning fra justitsministeren i denne stat – er en uafhængig og upartisk domstol, der er oprettet ved lov, i henhold til EU-retten, navnlig når henses til 1) manglen på gennemsigtighed med hensyn til udnævnelseskriterierne, 2) muligheden for at afskedige en dommer til enhver tid, 3) dommerstandens manglende deltagelse i udnævnelsesproceduren, eller 4) [manglen på] relevante offentlige myndigheder oprettet ved demokratiske valg, hvilket kan skade den tillid, som domstolene skal indgyde i et demokratisk samfund? 2. Har den omstændighed, at udpegelsen til dommer i efterfølgende stillinger (ved en højere retsinstans) kunne finde sted som følge af anerkendelsen af en rimelig tjenesteperiode (anciennitet) samt på grundlag af en vurdering af arbejdet udført i den stilling, som denne person var blevet udnævnt til – i hvert fald første gang – af et politisk organ, sådan som beskrevet i det første spørgsmål og på baggrund af proceduren beskrevet i dette spørgsmål, hvilket kan skade den tillid, som domstolene skal indgyde i et demokratisk samfund, betydning for besvarelsen af det første spørgsmål? [...] 7. Skal artikel 2, artikel 6, stk. 1 og 3, artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU, sammenholdt med chartrets artikel 47, stk. 1 og 2, artikel 267, stk. 3, TEUF, chartrets artikel 38 og artikel 7, stk. 1 og 2, i direktiv 93/13 fortolkes således, at der kan være bestemmelser i en EU-medlemsstats forfatning vedrørende domstolenes organisation eller udnævnelse af dommere, som gør det umuligt at vurdere den effektive virkning af dommerudnævnelsen, og som er til hinder for – i overensstemmelse med EU-retten – at fastslå, om en domstol</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	O-sag	Dom	29.03.22

	eller en dommer, der har sæde deri, savner den fornødne uafhængighed som følge af de omstændigheder, der er beskrevet i det første til det femte spørgsmål?				
T-323/17	Martinair Holland mod Kommissionen Påstande: — Principalt annulleres Kommissionens afgørelse C(2017) 1742 final af 17. marts 2017 om en procedure i henhold til artikel 101 TEUF, EØS-aftalens artikel 53 og artikel 8 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om luftfart (Sag AT.39258 — Luftfragt) i det hele som følge af en tilsidesættelse af forbuddet mod vilkårlighed og af ligebehandlingsprincippet, jf. det første anbringende, og manglende kompetence hvad angår lufttransport fra lufthavne uden for EØS-området til lufthavne inden for EØS-området, jf. det andet anbringende. — Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelses artikel 1, stk. 2, litra d), og stk. 3, litra d), for så vidt som det heraf fremgår, at sagsøgeren begik en overtrædelse vedrørende lufttransport fra lufthavne uden for EØS-området til lufthavne inden for EØS-området, jf. det andet anbringende. — Den anfægtede afgørelses artikel 1 og artikel 1, stk. 1, litra d), stk. 2, litra d), stk. 3, litra d), og stk. 4, litra d), annulleres, for så vidt som det heraf fremgår, at den samlede og vedvarende overtrædelse omfattede manglende betaling af kommission af tillægsgebyrer, jf. det tredje anbringende. — Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Transportministeriet	O-sag	Dom	30.03.22
T-324/17	SAS Cargo Group m.fl. mod Kommissionen Påstande: — Kommissionens afgørelse C(2017) 1742 final af 17. marts 2017 om en procedure i henhold til artikel 101 TEUF, EØS-aftalens artikel 53 og artikel 8 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om luftfart (Sag AT.39258 — Luftfragt) annulleres helt eller delvist. — Subsidiært nedsættes den bøde, som sagsøgerne er blevet pålagt.— Der træffes de nødvendige foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse eller bevisoptagelse eller andreforanstaltninger, som Retten måtte finde hensigtsmæssige. — Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Transportministeriet	O-sag	Dom	30.03.22
T-325/17	Koninklijke Luchtvaart Maatschappij mod Kommissionen Påstande: — Principalt annulleres Kommissionens afgørelse C(2017) 1742 final af 17. marts 2017 om en procedure i henhold til artikel 101 TEUF, EØS-aftalens artikel 53 og artikel 8 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om luftfart (Sag AT.39258 — Luftfragt) i det hele som følge af en tilsidesættelse af forbuddet mod vilkårlighed og ligebehandlingsprincippet, jf. det første anbringende, manglende kompetence hvad angår lufttransport fra lufthavne uden for EØS-området til lufthavne inden for EØS-området, jf. det andet anbringende, en tilsidesættelse af artikel 49 i EU's charter om grundlæggende rettigheder, artikel 101 TEUF, EØS-aftalens artikel 53 og artikel 8 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om luftfart og bøderetningslinjerne (1), jf. det fjerde anbringende. — Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelses artikel 1, stk. 2, litra d), og artikel 1, stk. 3, litra d), for så vidt som det heraf fremgår, at sagsøgeren begik en overtrædelse vedrørende lufttransport fra lufthavne uden for EØS-området til lufthavne inden for EØS-området, jf. det andet anbringende. — Den anfægtede afgørelses artikel 1 og artikel 1, stk. 1, litra d), artikel 1, stk. 2, litra d), stk. 3, litra d), og artikel 1, stk. 4, litra d), annulleres, for så vidt som det heraf fremgår, at den samlede og vedvarende overtrædelse omfattede manglende betaling af kommission af tillægsgebyrer, jf. det tredje anbringende. — Mere subsidiært, såfremt den anfægtede afgørelse ikke annulleres i sin helhed i overensstemmelse med det første, andet og fjerde anbringende, nedsættes den bøde, som sagsøgeren er pålagt i henhold til den anfægtede afgørelses artikel 3, litra c), og artikel 3, litra d), under udøvelsen af Rettens fulde prøvelsesret, jf. det første, andet, tredje og fjerde anbringende. — Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne, såfremt den anfægtede afgørelse annulleres, eller bøden nedsættes.	Transportministeriet	O-sag	Dom	30.03.22
T-326/17	Air Canada mod Kommissionen Påstande:	Transportministeriet	O-sag	Dom	30.03.22

	<p>— Kommissionens afgørelse C(2017) 1742 final af 17. marts 2017 om en procedure i henhold til artikel 101 TEUF, EØSafaltens artikel 53 og artikel 8 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om luftfart (Sag AT.39258 — Luftfragt) annulleres helt eller delvist, for så vidt som den vedrører sagsøgeren</p> <p>— Bøden annulleres eller subsidiært nedsættes væsentligt.</p> <p>— Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>				
T-334/17	<p>Cargolux Airlines mod Kommissionen Påstande:</p> <p>— Såfremt Retten giver medhold i det første, andet, tredje eller fjerde anbringende, annulleres artikel 1, stk. 1, — 4, i Kommissionens afgørelse C(2017) 1742 final af 17. marts 2017 om en procedure i henhold til artikel 101 TEUF, EØSafaltens artikel 53 og artikel 8 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om luftfart (Sag AT.39258 — Luftfragt) i deres helhed, for så vidt som de vedrører Cargolux.</p> <p>— Såfremt Retten giver medhold i det femte anbringende:</p> <p>— Artikel 1, stk. 1, annulleres i sin helhed, eller såfremt artikel 1, stk. 1, ikke annulleres i sin helhed, annulleres artikel 1, stk. 1, i) for så vidt som den vedrører sikkerhedstillæg og kommission, ii) for så vidt som den vedrører perioden fra den 22. januar 2001 til udgangen af 2002, og iii) for så vidt som Retten fastslår nogen former for deltagelse i karteladfærd efter den sædvanlige opfattelse af dette begreb tidligst inden den 10. juni 2005.</p> <p>— Artikel 1, stk. 2, annulleres i sin helhed, eller såfremt artikel 1, stk. 1, ikke annulleres i sin helhed, annulleres artikel 1, stk. 2, i) for så vidt som den vedrører sikkerhedstillæg og kommission, ii) for så vidt som Retten fastslår nogen former for deltagelse i karteladfærd efter den sædvanlige opfattelse af dette begreb tidligst inden den 10. juni 2005.</p> <p>— Artikel 1, stk. 3 og stk. 4, annulleres i deres helhed.</p> <p>— Såfremt Retten giver medhold i det sjette anbringende, annulleres den anfægtede afgørelses artikel 1, stk. 2, og stk. 3, for så vidt som Retten fastslår, at Cargolux har deltaget i overtrædelser vedrørende indkommende ruter (f.eks. fra lufthavne i tredjelande til lufthavne inden for EU-området eller på Island eller i Norge).</p> <p>— Den bøde, som er blevet pålagt Cargolux i artikel 3, annulleres, og, såfremt Retten ikke annullerer bøden i sin helhed, nedsætter den bøden subsidiært i medfør af sin ubegrænsede prøvelsesret. — Der træffes de nødvendige beslutninger med hensyn til artikel 4, for så vidt som den vedrører Cargolux.</p> <p>— Kommissionen tilpligtes at betale Cargolux' sagsomkostninger.</p>	Transportministeriet	O-sag	Dom	30.03.22
T-337/17	<p>Air France-KLM mod Kommissionen Påstande:</p> <p>— Principalt annullation af Europa-Kommissionens afgørelse C(2017) 1742 final af 17. marts 2017 om en procedure i henhold til artikel 101 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, EØS-aftalens artikel 53 og artikel 8 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om luftfart (sag COMP/39258 — Luftfragt) i sin helhed på grundlag af artikel 263 TEUF, for så vidt som den vedrører Air France-KLM, samt begrundelsen for konklusionen, på grundlag af det første anbringende.</p> <p>— Subsidiært, såfremt Retten ikke måtte annullere afgørelse C(2017) 1742 final i sin helhed på grundlag af det første anbringende:</p> <p>— annullation af artikel 1, stk. 1, nr. 1), litra b), nr. 2), litra b), nr. 3), litra b), og nr. 4), litra b), i afgørelse C(2017) 1742 final, for så vidt som konstateringen af den samlede og vedvarende overtrædelse, som tilregnes Air France-KLM, er baseret på beviser fremlagt af Lufthansa i forbindelse med selskabets anmodning om bødefritagelse i henhold til Kommissionens meddelelse fra 2002 om bødefritagelse eller bødenedsættelse i kartelsager, samt af begrundelsen for konklusionen, af afgørelsens artikel 3, litra b) og d), for så vidt som Air France-KLM pålægges to bøder på et samlet beløb på 307 360 000 EUR, og af afgørelsens artikel 4, og følgelig på grundlag af artikel 261 TEUF nedsættelse af disse bøder i overensstemmelse med det andet anbringende.</p> <p>— annullation af artikel 1, stk. 1, nr. 1), litra b), nr. 2), litra b), nr. 3), litra b), og nr. 4), litra b), i afgørelse C(2017) 1742 final, for så vidt som den fra den samlede og vedvarende overtrædelse, som tilregnes Air France-KLM, udelukker luftfartsselskaber, som i afgørelsens begrundelse er anført som værende involverede i de</p>	Transportministeriet	O-sag	Dom	30.03.22

	<p>pågældende former for praksis forbundet med overtrædelsen, samt af begrundelsen for konklusionen, af afgørelsens artikel 3, litra b) og d), for så vidt som Air France-KLM pålægges to bøder på et samlet beløb på 307 360 000 EUR, og af afgørelsens artikel 4, og følgelig på grundlag af artikel 261 TEUF nedsættelse af disse bøder i overensstemmelse med det tredje anbringende.</p> <p>— annullation af artikel 1, stk. 1, nr. 2), litra b), nr. 3), litra b), i afgørelse C(2017) 1742 final, for så vidt som den fastslår, at den samlede og vedvarende overtrædelse, som tilregnes Air France-KLM, indbefatter indgående fragtrafik til EØS (inbound EØS-trafik), samt af begrundelsen for konklusionen, af afgørelsens artikel 3, litra b) og (d), for så vidt som Air France-KLM pålægges to bøder på et samlet beløb på 307 360 000 EUR, og af afgørelsens artikel 4, og følgelig på grundlag af artikel 261 TEUF nedsættelse af disse bøder i overensstemmelse med det fjerde anbringende.</p> <p>— Mere subsidiært, såfremt Retten ikke måtte annullere afgørelse C(2017) 1742 final på grundlag af det andet, det tredje eller det fjerde anbringende:</p> <p>— annullation af artikel 1, stk. 1, nr. 1), litra b), nr. 2), litra b), nr. 3), litra b), og nr. 4, litra b) i afgørelse C(2017) 1742 final, for så vidt som den fastslår, at nægtelsen af at betale kommission til speditører udgør en separat del af den samlede og vedvarende overtrædelse, som tilregnes Air France-KLM, samt af begrundelsen for konklusionen, af afgørelsens artikel 3 litra b) og d), for så vidt som Air France-KLM pålægges to bøder på et samlet beløb på 307 360 000 EUR, og af afgørelsens artikel 4, og følgelig på grundlag af artikel 261 TEUF nedsættelse af disse bøder i overensstemmelse med det femte anbringende.</p> <p>— Mest subsidiært, såfremt Retten ikke måtte annullere afgørelse C(2017) 1742 final på grundlag af det femte anbringende:</p> <p>— annullation af artikel 3, litra b) og d), i afgørelse C(2017) 1742 final, for så vidt som Air France-KLM pålægges to bøder på et samlet beløb på 307 360 000 EUR, idet beregningen af disse bøder inkluderer tariffer og 50 % af selskabet Air France's og KLM's inbound-indtægter i EØS (inbound EØS-indtægter) (jf. det sjette anbringende), overvurderer grovheden af den overtrædelse, som tilregnes Air France-KLM (jf. det syvende anbringende), fastsætter en urigtig varighed af den overtrædelse, der foreholdes selskabet Air France (jf. det ottende anbringende), og anvender en utilstrækkelig nedsættelse af bøden i henhold til de gældende regelsæt (jf. det niende anbringende), samt af begrundelsen for konklusionen, og nedsættelse, på grundlag af artikel 261 TEUF, af disse bøder til et passende beløb.</p> <p>— Under alle omstændigheder tilpligtes Europa-Kommissionen at betale samtlige sagsomkostninger.</p>				
T-340/17	<p>Japan Airlines mod Kommissionen <u>Påstande:</u> — Kommissionens afgørelse C(2017) 1742 final af 17. marts 2017 om en procedure i henhold til artikel 101 TEUF, EØSafaltens artikel 53 og artikel 8 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om luftfart (Sag AT.39258 — Luftfragt) annulleres i sin helhed, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. — Subsidiært nedsættes den bøde, som sagsøgeren er blevet pålagt. — Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Transportministeriet	O-sag	Dom	30.03.22
T-341/17	<p>British Airways mod Kommissionen <u>Påstande:</u> — Kommissionens afgørelse C(2017) 1742 final af 17. marts 2017 om en procedure i henhold til artikel 101 TEUF, EØSafaltens artikel 53 og artikel 8 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om luftfart (Sag AT.39258 — Luftfragt) annulleres helt eller delvist. — Subsidiært: Den bøde, som sagsøgeren er blevet pålagt i medfør af den anfægtede afgørelse, annulleres eller nedsættes under udøvelsen af Rettens fulde prøvelsesret. — Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Transportministeriet	O-sag	Dom	30.03.22
T-342/17	<p>Deutsche Lufthansa m.fl. mod Kommissionen <u>Påstande:</u> — Artikel 1 i Kommissionens afgørelse C(2017) 1742 final af 17. marts 2017 om en procedure i henhold til artikel 101 TEUF, EØSafaltens artikel 53 og artikel 8 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om luftfart (Sag AT.39258 — Luftfragt) annulleres. — Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Transportministeriet	O-sag	Dom	30.03.22

T-343/17	Cathay Pacific Airways mod Kommissionen <u>Påstande:</u> — Kommissionens afgørelse C(2017) 1742 final af 17. marts 2017 om en procedure i henhold til artikel 101 TEUF, EØSafaltens artikel 53 og artikel 8 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om luftfart (Sag AT.39258 — Luftfragt) annulleres helt eller delvist — Artikel 3 i den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som den har pålagt sagsøgeren en bøde på 57 120 000 EUR, eller subsidiært nedsættes bøden. — Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Transportministeriet	O-sag	Dom	30.03.22
T-344/17	Latam Airlines Group and Lan Cargo mod Kommissionen <u>Påstande:</u> — Kommissionens afgørelse C(2017) 1742 final af 17. marts 2017 om en procedure i henhold til artikel 101 TEUF, EØSafaltens artikel 53 og artikel 8 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om luftfart (Sag AT.39258 — Luftfragt) annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgerne. — Subsidiært nedsættes den bøde, som sagsøgerne er blevet pålagt. — Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Transportministeriet	O-sag	Dom	30.03.22
T-350/17	Singapore Airlines and Singapore Airlines Cargo mod Kommissionen <u>Påstande:</u> — Kommissionens afgørelse C(2017) 1742 final af 17. marts 2017 om en procedure i henhold til artikel 101 TEUF, EØSafaltens artikel 53 og artikel 8 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om luftfart (Sag AT.39258 — Luftfragt) annulleres helt eller delvist. — Subsidiært nedsættes den bøde, som sagsøgerne er blevet pålagt, væsentligt. — Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne. — Der træffes enhver anden afgørelse, som er passende henset til sagens omstændigheder.	Transportministeriet	O-sag	Dom	30.03.22
T-291/20	Yanukovych mod Rådet <u>Påstande:</u> — Rådets afgørelse (FUSP) 2020/373 annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. — Rådets forordning (EU) 2020/370 annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. — Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Udenrigsministeriet	O-sag	Dom	30.03.22
T-292/20	Yanukovych mod Rådet <u>Påstande:</u> — Rådets afgørelse (FUSP) 2020/373 annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. — Rådets forordning (EU) 2020/370 annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. — Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Udenrigsministeriet	O-sag	Dom	30.03.22
C-687/20	Europa-Kommissionen mod Den Portugisiske Republik <u>Påstande:</u> — Det fastslås, at Den Portugisiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 7, stk. 2, første afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/49/EF af 25. juni 2002 om vurdering og styring af ekstern støj (1), idet den ikke har udarbejdet strategiske støjkort for fem større veje. — Det fastslås, at Den Portugisiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til det nævnte direktivs artikel 8, stk. 2, idet den ikke har udarbejdet handlingsplaner for byområderne Amadora y Oporto, handlingsplaner for 236 større veje og handlingsplaner for 55 større jernbaner. — Det fastslås, at Den Portugisiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til det nævnte direktivs artikel 10, stk. 2, sammenholdt med bilag VI hertil, idet den ikke har informeret Kommissionen om oplysningerne fra strategiske støjkort for fem større veje, og desuden ikke har informeret Kommissionen om resuméer af handlingsplanerne for byområderne Porto og Amadora eller resuméer for 236 større veje og for 55 større jernbaner. — Den Portugisiske Republik tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljøministeriet	O-sag	Dom	31.03.22
C-77/21	Digi <u>Spørgsmål:</u> 1) Skal begrebet »formålsbegrænsning« som defineret i artikel 5, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri	Erhvervsministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Miljøministeriet Justitsministeriet	O-sag	GA	31.03.22

	<p>udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (herefter »forordningen«) fortolkes således, at det er i overensstemmelse hermed, at den dataansvarlige parallelt i en anden database opbevarer personoplysninger, der i øvrigt er blevet indsamlet og opbevaret med et begrænset legitimt formål, eller er det begrænsede legitime formål med dataindsamlingen, for så vidt angår den parallelle database, ikke længere gyldigt?</p> <p>2) Såfremt det første præjudicielle spørgsmål besvares således, at den parallelle opbevaring af oplysninger i sig selv er uforenelig med princippet om »formålsbegrænsning«, er det da foreneligt med princippet om »opbevaringsbegrænsning«, der er fastsat i forordningens artikel 5, stk. 1, litra e), at den dataansvarlige parallelt i en anden database opbevarer personoplysninger, der i øvrigt er blevet indsamlet og opbevaret med et begrænset legitimt formål?</p>				
C-195/21	<p>Smetna palata na Republika Bulgaria Spørgsmål:</p> <p>1) Skal artikel 58, stk. 4, i direktiv 2014/24/EU fortolkes således, at de krav, der med udvælgelseskriterierne opstilles til den økonomiske aktørs medarbejderes formåen med hensyn til en fagspecifik kontrakt inden for byggeriet, må være strengere end de mindstekrav til uddannelse og erhvervs kvalifikationer, som den nationale særlov (artikel 163a, stk. 4, i [Zakon za ustrojstvo na teritorijata (lov om fysisk planlægning)]) opstiller, uden at det på forhånd er konkurrencebegrænsende, og nærmere bestemt: kræver den fastsatte betingelse om, at de opstillede krav for deltagelsen skal »stå i forhold til« kontraktens genstand, a) at den nationale domstol foretager en bedømmelse af forholdsmæssigheden ud fra de optagne beviser og kontraktens konkrete parametre, selv i de tilfælde, hvor den nationale lov fastsætter en række professionelle, som principielt er kvalificeret til opgaverne i forbindelse med kontrakten, eller b) tillader den, at den retslige kontrol blot begrænses til at prøve, om betingelserne for deltagelse er for strenge i forhold til dem, der principielt er fastsat i den nationale særlov?</p> <p>2) Skal bestemmelserne i afsnit II, »Administrative foranstaltninger og sanktioner«, i forordning (EF) nr. 2988/95 fortolkes således, at den samme overtrædelse af Zakon za obsjtjestvenite poratjki (lov om offentlige udbud), som gennemfører direktiv 2014/24/EU, (herunder overtrædelse i forbindelse med fastlæggelsen af udvælgelseskriterierne, hvilket sagsøgeren blev straffet for), kan medføre forskellige retsvirkninger alt efter, om overtrædelsen blev begået uden skyld eller forsætligt eller ved uagtsomhed?</p> <p>3) Tillader retssikkerhedsprincippet og effektivitetsprincippet henset til målsætningen med artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 2988/95 og 43. og 122. betragtning til forordning nr. 1303/13, at de forskellige nationale myndigheder, som har til opgave at varetage Den Europæiske Unions finansielle interesser, bedømmer de samme kendsgerninger i udbudsproceduren forskelligt, nærmere bestemt at forvaltningsmyndigheden for det operationelle program ikke konstaterer en overtrædelse i forbindelse med fastlæggelsen af udvælgelseskriterierne, mens revisionsretten ved den efterfølgende kontrol, uden at der foreligger særlige eller nye omstændigheder, lægger til grund, at disse kriterier er konkurrencebegrænsende, og pålægger ordregiver en administrativ sanktion herfor?</p> <p>4) Er proportionalitetsprincippet til hinder for en national bestemmelse som artikel 247, stk. 1, i lov om offentlige udbud, som fastsætter, at en ordregiver, der formelt overtræder forbuddet i denne lovs artikel 2, stk. 2, straffes med en bøde på 2 procent af kontraktens værdi inklusive moms, dog højst 10 000 leva (BGN), uden at overtrædelsens grovhed og dens faktiske og potentielle konsekvenser for Unionens interesser skal fastslås?</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	O-sag	Dom	31.03.22
C-229/21	<p>Port de Bruxelles et Région de Bruxelles-Capitale Sagen vedrører:</p> <p>»Skal artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1315/2013 af 11. december 2013 om Unionens retningslinjer for udvikling af det transeuropæiske transportnet og om ophævelse af afgørelse nr. 661/2010/EU, alene eller sammenholdt med andre af denne forordnings bestemmelser, fortolkes således, at den, når en indlandshavn – som indgår i hovednettet – allerede er forbundet med vejnettet og jernbanenet, pålægger pligten til at opretholde og vedligeholde disse to forbindelser eller pligten til at undlade at nedlægge den ene af dem, uanset om det kun er som følge af manglende vedligeholdelse?»</p>	Transportministeriet	O-sag	GA	31.03.22